

Braňte se! Cenzura bude vládnout a popravovat. Český vědec rozkryl hrozbu i jména

- CZ24 News | 27. dubna 2021

ČESKO: „Jestliže se nebudeme proti cenzorům (a proti jejich pomocníkům) bránit, jejich pravomoci porostou a oni postoupí z pozice našich faktických soudců na pozici našich skutečných vládců a (jak nás historie učí) možná i katů,“ varuje český vědec a publicista žijící v Izraeli, Tomáš Guttman. Ve svých textech podrobně rozebral, kdo jsou lidé, kteří stojí za křížáckou výpravou proti dezinformacím zač. Například že František Vrabel, zakladatel firmy Semantic Visions, která prý umí strojově vyhledávat nebezpečné dezinformace, založil své podnikání s člověkem, který pracoval pro StB. Že o tom, kdo kde má inzerovat, chce rozhodovat bývalý marketér a hlavně, o kom bojovníci proti dezinformátorům nemluví.

Boj s dezinformacemi je už několik let v Česku výsadou jistých uskupení a organizací, jako jsou např. Čeští elfové, Manipulátoři.cz, Evropské hodnoty, firma Semantic Visions či relativně nový spolek Nelež. Ovšem kdo za těmito weby a organizacemi stojí a jakou má minulost, není v médiích příliš často probíráno.

Právě na toto téma se zaměřil publicista a vědec (chemik) žijící v Izraeli, Tomáš Guttman. [Věnuje se zejména spolku Nelež](#) a jeho zakladatelům: Františku Vrabelovi a Romanu Číhalíkovi. „Spolek Nelež sám přispívá k dezinformaci spíše než k jejímu potlačování, jsa podoben zkorumpovaným policistům a jejich donašečům na rozhraní zákona a podsvětí, u nichž již nikdo neví, na kterou stranu patří,“ soudí. Tento spolek chce přitom odštíhnout weby, které považuje za dezinformační, od reklamy, a tedy i od peněz.

U spolku kritizuje, že nemá jasnou definici dezinformace. „Mezi jeho bojové prostředky bohužel patří

zastařování a dávání na černou listinu," říká Guttman a zaráží ho, s jakou jistotou dotyční prohlašují, že jen oni dokážou správně poznat informaci a dezinformaci a že ostatní jsou v tomto oboru bezradní a měli by se řídit jejich radou.

Guttman cituje definici používanou na Wikipedii, tedy že dezinformační je „internetová stránka zveřejňující tendenční informace s cílem zmanipulovat čtenáře ke změně názoru, chování či vyvolání názorové nejistoty“. Podotýká, že podle této definice by dezinformační byla řada médií včetně těch, která jsou uznávána jako seriózní.

„Často se za symptom dezinformace považují proruské sklony; další symptomy vidí zakladatelé spolku Nelež v kritice NATO, EU, USA a migrace nebo v kritice teorie globálního oteplování. Takže dezinformačním je i proevropský web, když je zároveň proti migraci, anebo proimigrační web, když zároveň nevěří antropogennímu oteplování," vysvětluje Guttman.

A doplňuje, že sami tito bojovníci s dezinformacemi používají manipulativní taktiku, kdy směřují např. víru v ilumináty s odmítáním antropogenní klimatické změny, aby lépe obhájitelné pozice znevážili těmi neobhájitelnými. „Paradoxně činí tato demagogie z antidezinformačních webů včetně webu nelez.cz weby dezinformační, protože zveřejňují tendenční informaci s cílem zmanipulovat čtenáře ke změně názoru, chování či vyvolání názorové nejistoty," říká publicista.

Jak si Guttman všímá, [předseda a zakladatel spolku Nelež Roman Číhalík vystudoval učitelství, ale místo této dráhy se začal věnovat reklamě](#). „V níž šlo o to ukazovat, že telefony, piva, auta, banky a pochutiny těch, co mu platí, jsou lepší než podobné produkty těch druhých. Prostě Číhalík vymýšlel tendenční informace s cílem zmanipulovat potenciální zákazníky ke změně názoru a chování (což podle výše uvedené definice přesně odpovídá jednání dezinformačního webu) a přimět je ke koupi svého produktu," poukazuje publicista.

I František Vrabel, šéf firmy Semantic Visions s.r.o. vystudoval učitelství. Díky tomu, že jeho rodiče mohli za komunismu působit v zahraničí, jelikož jeho otec byl trenérem diskaře Ludvíka Daňka, se Vrabel naučil cizím jazykům ještě před rokem 1989. Po revoluci se vrhl na podnikání, [jak uvádí Ondřej Kundra v Respektu](#). „S bratrem několik let vykupovali pozemky za Brnem a plánovali tu první velké nákupní centrum v zemi. Později od nich projekt odkoupil řetězec Ahold a Vrabel na investici vydělal několik desítek milionů," píše.

A Vrabel neměl problém spolupracovat ani s lidmi s minulostí v StB. „Přes společné známé se dal dohromady se špičkovým kryptografem Tomášem Feglarem. Ten před revolucí pracoval jako kryptograf pro Státní bezpečnost, Vrabel v tom v nových demokratických časech problém neviděl, spatřoval v něm poněkud chladnokrevně především experta, který ho může posunout dál. Společně vyplnili díru na trhu: Začali firmám prodávat elektronickou ochranu, která byla stále ještě v plenkách," uvádí Kundra.

Vrabel prý vymyslel systém, který by dokázal „pochopit informace napříč jazyky“, ale u společnosti Google nepochodil, jiní hráči neměli zájem a když se konečně jeden našel, překazila Vrabelovi plány hospodářská krize. „Vrabel začal žít a nakonec v roce 2011 zkrachoval," uvádí investigativce Respektu.

Zadluženého a nemocného Vrabela nakonec vytáhl z bryndy podnikatel Jan Barta, který koupil jeho úvěry. Kundra popisuje Bartu jako potomka vynálezce Františka Křížíka, jehož rodiče za komunismu emigrovali do USA a jako skupovatele domén. Co ovšem Kundra nepíše, je, že Barta je přes své společnosti majitelem bulvárního webu Extra.cz. Toho si ovšem všímá Guttman.

Jak spolek Nelež uvádí, jeho seznam je průsečíkem ze tří zdrojů. Jednak výstupů Vrabelovy Semantic

Visions, jež zkoumá web pomocí počítačové analýzy, dále názorů Nadačního fondu nezávislé žurnalistiky a pak komisních rozhodnutí webu Konšpiratori.sk. Guttman poukazuje na to, že Nadační fond nezávislé žurnalistiky je „spolek 36 lidí různých povolání, od podnikatele prodávajícího balené sendviče až po sociology, z nichž ani jeden nemá exaktní vzdělání (v matematicky vyjádřitelných vědách – pozn. red.)“, ale všichni mají zájem o žurnalistiku.

„Není jasné, jak NFNŽ vytváří seznam dezinformačních webů a ani kde lze onen seznam zhlédnout,“ tvrdí Guttman. [Zde dodejme, že fond tento seznam má na svých stránkách](#). Ovšem vznikl „na základě shody mezi NFNŽ, Konšpiratori.sk, společností Semantic Visions a projektem Atlas konspirací“. Jakou metodou není přesně popsáno, jisté ovšem je, že pokud ho spolek Nelež bere jako bernou minci, vychází opět z již zmíněných zdrojů. Stejně tak metoda společnosti Semantic Visions není odhalena, pouze uvádí, že sleduje denně milion článků z 600 tisíc zdrojů. Guttman se tedy podivuje, jak tato metoda vedla k vybrání 17 českých webů.

„Spolek Konšpiratori hodnotí weby podle důvěryhodnosti; z 20 hodnotitelů mají dva exaktní vzdělání; jen tento zdroj poskytuje konkrétní seznam ‚stránek se sporným obsahem‘ a navíc i seznam ‚stránek s ověřeným obsahem‘,“ doplnil vědec. Není podle něho jasné, čím má být seznam spolku Nelež lepší než ten, který uveřejňují Konšpiratori.

Co však považuje za podstatné, je fakt, že ani u spolku Nelež, ani u Konšpirátorů není uveden bulvární web Extra.cz, zatímco weby jako Blesk.cz nebo Expres.cz u Konšpirátorů hodnoceny jsou. „To asi souvisí s faktem, že Barta je jedním z hlavních mecenášů Františka Vrabela a jeho antidezinformačního a antibulvárního projektu, takže členové spolku Nelež a asi i webu Konšpiratori mu jeho bulvárnost musejí prominout,“ domnívá se.

Jak Guttman upozorňuje, boj proti dezinformacím není nic nového. Zabýval se jím už novinář Jakub Kalenský, který byl vybrán do týmu bývalé šéfky diplomacie EU Federicy Mogheriniové pro boj s ruskou propagandou. Kalenský tvrdí, že lidé bez pomoci bojovníků s dezinformacemi tyto nepoznají. „Boj proti dezinformaci nevymysleli Vrabel a Číhalík, pouze se na něm svezli v naději na zvýšení svých zisků,“ tvrdí Guttman.

Připomíná, že na sklonku roku se [Asociace komunikačních agentur rozhodla apelovat na zadavatele reklamy, aby kvůli reputačnímu riziku neinzerovali na dezinformačních webech](#). „Předseda spolku Nelež Číhalík, ztělesnění samolibosti a sebeuspokojení, kritizuje pracovníky v reklamních agenturách, že nepracují s blacklistem jako on, protože jemu, jak říká, není lhotejné v jakém kontextu se jeho práce a reklama zadavatelů pohybuje; to znamená, že lhát o kvalitách produktu, což je součást práce reklamních agentů, se smí jen na spolehlivých webech,“ kritizuje jednoho ze zakladatelů spolku. U Vrabela si pro změnu všímá toho, že si na dezinformační weby stěžoval i u internetových gigantů, jako je Google, což mu připomíná „udavačské dopisy českých komunistů do Moskvy“. Se kterými sice neuspěl, ale od britské vlády získal grant 5,7 milionu korun.

Guttman varuje i před dalšími skupinami, jako jsou Čeští elfové nebo lobbistický spolek Evropské hodnoty. „Spolu s nimi bojují i jejich přátelé a přívrženci ve sdělovacích prostředcích a na společenských sítích, na Wikipedii, a i ve státních institucích, jakými jsou například ministerstva,“ dodává. Říká, že v závodě, stejně jako ve školce, vyhraje ten, kdo žaluje paní učitelce nejrychleji, nad tím, kdo se žalování vyhýbá.

Kupříkladu Čeští elfové, kteří jsou mu svým protiruským směřováním na první pohled sympatičtí, i když vystupují anonymně, „si k boji za pravdu přibalili i boj za své vlastní koníčky, předsudky a úchylky“. Podle Guttmana je otázkou, pro koho vlastně takové spolky „odhalují“ dezinformace. „Kdo Aeronet čte, přece ví, že jde o proruskou propagandu, a právě proto web čte. Nevím, proč v demokracii bránit komukoli v publikaci a čtení čehokoli. Kromě toho nechápu, o co je tento malý web

škodlivější než masově vydávané deníky českého magnáta a bývalého agenta StB,“ argumentuje publicista.

„Nemyslím si, že někdo přestane věřit v ilumináty jen proto, že mu pornoherec nebo nedostudovaný právník vysvětlí, že ilumináti neexistují. Milovníci Ruska sotva přestanou věřit, že ruské vakcíny a ruské atomové elektrárny jsou ty nejbezpečnější na světě jen proto, že reklamní agenti tvrdí opak. Na koho se obracejí ty desítky pracovníků placených z nejasných zdrojů nebo Sorosem?“ táže se s odkazem na to, že mezi sponzory Evropských hodnot se řadí i nadace Open Society Fund.

Ani autority jako Masaryk nebo Karel Havlíček Borovský by dle Guttmana neměly právo někomu nakazovat, co číst a co ne. „Jakub Janda (ředitel think-tanku Evropské hodnoty), na rozdíl od Masaryka, co získal doktorát u slavného Brentana, nebyl schopen dostudovat dokonce ani politologii, a navíc byl za plagiátorství potrestán důtkou děkana; natočil však video pro gay pornografii a stal se ředitelem think-tanku,“ podotkl.

„Kdyby šlo oněm bojovníkům o skutečnou neutralizaci ruského a čínského vlivu, nemíchali by do své propagandy tolik dalších motivů, jako je podpora islámu, podpora boje proti klimatu nebo nenávisť k prezidentovi Trumpovi,“ soudí vědec. „Je jasné, že antidezinformační aktivisté mají stejnou agendu jako aktivisté bojující za politickou korektnost. Údajný ‚boj proti dezinformacím‘ se tak stal další zbraní, spolu s ruskými a čínskými dezinformacemi, proti západní liberální demokratické společnosti,“ míní.

„Ale hlavní média v Česku, která jsou z 80 % v rukou bývalých komunistů nebo obchodníků se zájmy v Číně, je povýšila na znalce a nejvyšší arbitry ve všech oborech lidské činnosti, od politiky a podnebí až po virologii a dokonce morálku. Tito znalci, stejně jako Jára Cimrman, nám chtějí ukazovat kudy cesta nevede, a pro tento účel sestavují dlouhé seznamy špatných webů, politiků, publicistů, vědců a zpěváků. Příkladem jsou stránky Českých elfů, sepsané anonymními znalci, obsahující černé listiny se stovkami jmen,“ stěžuje si.

Situace došla tak daleko, že spolek jako Evropské hodnoty vytváří žebříček dezinformátorů, odkazuje Tomáš Guttman na kauzu, kvůli které se Janek Ledecký hodlá obrátit na soud. „Protidezinformační aktivismus dává zřejmě mnoha lidem dobrou práci, hlavně takovým, co nevědí, čím by se chtěli stát až dospějí, nebo nedostudovaným filozofům, nebo dostudovaným učitelům, co je nebaví učit, anebo odborníkům v reklamě. Ale přes všechnu směšnost těchto aktivit člověka mrazí, když si vzpomene, jak podobné seznamy byly využity třeba nacisty, když mohli, hned jak přišli v roce 1939 do Prahy, rychle vyhledat nepřátele a židy, nebo jak byly využity bolševiky, když mohli, hned jak přišli v roce 1945 do Prahy, rychle vyhledat nepřátele a bývalé ruské občany,“ varuje obyvatel Izraele, že samozvaní soudci rozhodují o lidských životech.

„Začíná to tím, že jsou jejich vlivem mazány účty na Facebooku a že je manipulováno hodnocení webů v Googlu. Aktivisté škodí demokracii ve všech oblastech života. Výrazné to bylo například během současné diskuse o protikoronových opatřeních, kdy se aktivisté postavili na stranu úřadů a pomlouvali uznávané vědce s jinými názory,“ dává chemik příklad profesora Berana, kterého z dezinformací obvinilo i Ministerstvo zdravotnictví.

Guttman varuje, že není jasné, komu budou seznamy sloužit. „U aktivistů nejde jen o zradu spoluobčanů, kterým škodí a které denuncují cizím společnostem; nesmírná škoda spočívá také v diskreditaci boje proti nebezpečné ruské a čínské dezinformaci,“ říká s tím, že si Rusko a Čína nemohou přát nic lepšího než „zdiskreditované bojovníky“, jakými jsou dle publicisty například Jakub Janda nebo František Vrabec. „Jestliže se nebudeme proti cenzorům (a proti jejich pomocníkům) bránit, jejich pravomoci porostou a oni postoupí z pozice našich faktických soudců na pozici našich skutečných vládců a (jak nás historie učí) možná i katů,“ říká na závěr Tomáš Guttman.

Poznámka: V textu Tomáše Guttmana se nachází zmínky o šéfredaktoru serveru Manipulátoři.cz, Janu Cemperovi. Publicista kritizuje dotyčného, že je pokrytec, když serveru ParlamentníListy.cz dává rozhovory a zároveň ho uvádí jako dezinformační, s odkazem na „Seznam dezinformačních a proruských webů“ uveřejněný na Wikipedii. Zde se ovšem jedná o mýlku, tento seznam sestavil server Neovlivní.cz a uveřejnily ho Hospodářské noviny. „Vytváření nějakých seznamů se mi dlouhodobě příčí,“ vyjádřil se pro náš server šéfredaktor Cemper.

Celé texty Tomáše Guttmana:

Cenzura proti dezinformaci - delegitimace legitimních webů a nabádání inzerentů k jejich bojkotu by mělo být postaveno mimo zákon, i když jde o tzv. dezinformační weby

Založení spolku Nelež

V únoru 2020 bylo oznámeno založení spolku Nelež (na webu manipulatori.cz [zde](#)), který si dal za cíl přesvědčit firmy, aby neinzerovaly na dezinformačních webech, a tím je odřízly od finančních zdrojů (web spolku [zde](#)). Spolek byl pozitivně přijat a v mnoha médiích se mu dostalo prostoru dokonce již v den jeho založení 12. února včetně například Mladé fronty ([zde](#)), ale paradoxně i Facebooku ([zde](#)), přestože je Facebook spolkem označován jako jeden z hlavních dezinformátorů. V rozhovoru s Reflexem byly cíle spolku vysvětleny dokonce den před jeho založením ([zde](#)); vbrzku se s chválou připojila i ostatní velká média (z mnoha např. [zde](#) či [zde](#)).

Boji proti dezinformaci jsem odjakživa věnoval pozornost; v jednom z článků ([zde](#)) jsem například napsal: „Musíme usilovat o neustálé snižování entropie v naší lidské společnosti, což vyžaduje trvalé úsilí v boji proti dezinformaci“. Proto jsem se podíval se zájmem na plány spolku i na jeho hlavní proponenty. Zjistil jsem, že spolek Nelež sám přispívá k dezinformaci spíše než k jejímu potlačování, jsa podoben zkorumpovaným policistům a jejich donašečům na rozhraní zákona a podsvětí, u nichž již nikdo neví, na kterou stranu patří.

Cílem spolku Nelež je omezit dezinformace pomocí černé listiny webů

Jako svou misi vidí spolek Nelež omezit šíření dezinformací ([zde](#)). Důmyslně a systematicky vyráběné dezinformace prý infikovaly českou společnost a oslabují její imunitu, takže pro mnoho lidí je tak stále těžší rozlišovat mezi pravdou a lží; snižuje se důvěra v tradiční média, lidé neví, čemu mají věřit a zmatení lidé jsou snadno manipulovatelní; weby šířící nenávist je třeba odříznout od příjmů z reklam, což prý pomůže dezinformacím zamezit a navíc posílí důvěru v média, která pracují s informacemi profesionálně a současně zodpovědně a poctivě ([zde](#)). Inzerující firmy prý často nevědí, že se jejich reklamy na těchto webech objevují a spolek Nelež jim pomůže tím, že jim poskytne svůj blacklist ([zde](#)).

Boj proti dezinformačním webům by se sám o sobě mohl zdát jako chvályhodný cíl. Ale před bojem je třeba znát jasnou definici dezinformačního webu, a taky záleží na prostředcích boje. Jasnou definici spolek Nelež však nemá, a mezi jeho bojové prostředky bohužel patří zastrašování a dávání na černou listinu. Na prohlášeníh členů spolku zaráží jejich jistota, že jen oni dovedou rozpoznat pomocí svých tajemných algoritmů co je informační a co dezinformační, a také uráží jejich povýšenost nad ostatními lidmi, které označují za zmatené a závislé na jejich radě.

Podle definice „dezinformačního webu“ by i web spolku Nelež byl na černé listině

Dezinformační web je podle Wikipedie „internetová stránka zveřejňující tendenční informace s cílem zmanipulovat čtenáře ke změně názoru, chování či vyvolání názorové nejistoty“ ([zde](#)). Podle této obecné charakteristiky by mnohá média byla dezinformační. Často se za symptom dezinformace považují proruské sklony; další symptomy vidí zakladatelé spolku Nelež v kritice NATO, EU, USA a

migrace ([zde](#)) nebo v kritice teorie globálního oteplování ([zde](#) a [zde](#)). Takže dezinformačním je i proevropský web, když je zároveň proti migraci, anebo proimigrační web, když zároveň nevěří antropogennímu oteplování.

Antidezinformatoři často staví do jedné řady zcela nesmyslnou víru v ilumináty vedle odmítání klimatických teorií, aby zdiskreditovali toto odmítání; ze stejných důvodů staví vedle sebe kritiku USA a kritiku neomezené imigrace. Paradoxně činí tato demagogie z antidezinformačních webů včetně webu nelez.cz weby dezinformační, protože zveřejňují tendenční informaci s cílem zmanipulovat čtenáře ke změně názoru, chování či vyvolání názorové nejistoty (viz definice nahore). Seznamy antidezinformačních webů by tedy měly obsahovat samy sebe, a černá listina webů vytvořená spolkem Nelež tedy není úplná, když neobsahuje web nelez.cz.

Zakladatelé spolku Nelež jsou pracovníci v reklamě, někteří s vazbami na bulvární weby a StB
Zakladatel a předseda spolku Roman Číhalík koketoval podle svých slov s medicínou, ale nakonec vystudoval „jen“ učitelství ([zde](#)), které ho příliš nezajímalo, a proto se věnoval výdělečně výhodnější reklamní kariéře, v níž šlo o to ukazovat, že telefony, piva, auta, banky a pochutiny těch, co mu platí, jsou lepší než podobné produkty těch druhých. Prostě Číhalík vymýšlel tendenční informace s cílem zmanipulovat potenciální zákazníky ke změně názoru a chování (což podle výše uvedené definice přesně odpovídá jednání dezinformačního webu) a přimět je ke koupi svého produktu.

Zakladatel a místopředseda spolku František Vrabel se na svém anglickém profilu nazývá Frank a chlubí se vysokou osobní integritou a taky tím, že prý radí NATO ([zde](#)). S jazyky přišel do styku dávno před rokem 1989, protože jeho rodiče mohli za komunismu působit v zahraničí (jeho otec byl trenérem diskaře Ludvíka Daňka), což mu podle jeho slov dávalo výhody před ostatními ([zde](#)). Sice koketoval se studiem zahraničního obchodu, aby mohl i nadále užívat výhod svých rodičů, ale nakonec se mu povedlo vystudovat „jen“ učitelství, které ho zřejmě nezajímalo, a tak se věnoval hlavně horolezectví. I když učitelství považoval jen za náhražku svých plánů, ve svém anglickém životopisu Vrabel kupodivu uvádí, že získal v letech 1978–1984 doktorát z pedagogiky za „Theory of Education“ ([zde](#)). Hned po roce 1989 začal vykupovat pozemky za Brnem a vydělal několik desítek milionů. Pak se dal dohromady s bývalým kryptografem Státní bezpečnosti Tomášem Feglarem a začal firmám nabízet elektronickou ochranu (rozhovor pro Respekt, 3. června 2019 [zde](#)).

Vrabel založil firmu Semantic Visions a tvrdil, že vyvinul techniku hodnocení webů, kterou ani Google neměl, ale v Silicon Valley s ní neuspěl, údajně kvůli svému středoevropskému původu ([zde](#)). Ve skutečnosti Google má nesčetně patentovaných technologií v tomto oboru, a kromě toho jsou americké firmy u Východoevropanů citlivé na jejich vazby s komunistickými strukturami. Vrabel též založil web Newstin, radící například, jak se za účelem sexu seznámit ([zde](#)), ale komerčně ani s ním neuspěl. Finančně Vrabela nakonec zachránil internetový podnikatel Jan Barta ([zde](#)), majitel nejbulvárnějšího českého webu extra.cz ([zde](#)). Po mnoha neúspěšných pokusech dodat svou datovou analýzu světovým firmám, slibuje si Vrabel úspěch od přesměrování na „odhalování politických dezinformací“, a začíná odhalováním (denunciací) dezinformačních zdrojů v Česku.

Neprůhlednost metody spolku Nelež

Seznamy dezinformačních webů byly vytvářeny vícekrát ([zde](#) a [zde](#) a [zde](#)), ale spolek Nelež tvrdí, že jeho metoda je nejlepší a také získal nejvíce pozornosti v médiích. Jejich seznam je prý „průsečíkem tří různých mechanik dávající průsečík webů, které se v jednotlivých analýzách překrývají a jsou nejvíce toxické“ ([zde](#)). Nelež prý pracuje: 1. se seznamem Nadačního fondu nezávislé žurnalistiky (NFNŽ, posuzování webů na základě transparentnosti média, poctivého nakládání se zdroji a profesionální práce se sdělením), 2. se seznamem vytvořeným společností Semantic Visions Františka Vrabela (posuzování webů na základě jazykové analýzy) a 3. se seznamem webu [www.konspiratori.sk](#) (důvěryhodnost zkoumá komise: spisovatel/politolog/publicista/umělec/atd. na základě svého přesvědčení o společenské prospěšnosti daného média).

NFNŽ je spolek 36 lidí různých povolání, od podnikatele prodávajícího balené sendviče až po sociology ([zde](#)), z nichž ani jeden nemá exaktní vzdělání, ale všichni se zajímají o žurnalistiku; není jasné, jak NFNŽ vytváří seznam dezinformačních webů a ani kde lze onen seznam zhlédnout. Společnost Semantic Visions se chlubí, že analyzuje devadesát procent světového zpravodajského

obsahu, denně přes milion článků z více než šesti set tisíc zdrojů, a na základě sofistikovaného systému hodnotí články na internetu s cílem varovat proti ruské propagandě a fake news ([zde](#)). Ale není jasné, jak tato rozsáhlá celosvětová činnost v mnoha jazycích souvisí s vybráním 17 českých webů s údajně závadným obsahem na výsledné černé listině ([zde](#)). Spolek Konšpirátori (na webu konspiratori.sk) hodnotí weby podle důvěryhodnosti; z 20 hodnotitelů mají dva exaktní vzdělání ([zde](#)); jen tento zdroj poskytuje konkrétní seznam „stránek se sporným obsahem“ ([zde](#)) a navíc i seznam „stránek s ověřeným obsahem“ ([zde](#)).

Kromě Číhalíka a Vrabela má spolek Nelež dalších šest zakladatelů, z nichž ani jeden nemá exaktní vzdělání. Vůbec není jasné, v čem je blacklist spolku Nelež lepší než podrobné seznamy sporných stránek na webu konspiratori.sk. Nelež nijak nevysvětluje, jak pomocí své „unikátní“ metody získá svou černou listinu – onen „průsečík“ tří zdrojů.

Cenzori zcenzurovali i svou černou listinu

Zajímavé je, že není žádná korelace mezi seznamem získaným jako zmíněný „průsečík“ tří metod ([zde](#)) a seznamem na webu Konšpirátori ([zde](#)). Například web Nová republika je v cenzurním „průsečíku“ (= blacklist) spolku Nelež na 1. místě, ale v Konšpirátorech je na 36. místě. Parlamentní listy jsou v seznamu Nelež na 7. místě podle škodlivosti, zatímco v Konšpirátorech vůbec jako škodlivé uvedeny nejsou, a slovenské Parlamentnelisty.sk jsou naopak uvedeny v seznamu ověřených („dobrých“) webů ([zde](#)) na 32. místě – dokonce za Neviditelným psem (27.) blíže „nejserióznějším“ webům, jako jsou bulvární Blesk (49.), Novinky spojené s komunistou Porybným (51.) nebo Idnes vlastněné Babišem (55.).

Nejpříznavější je, že populární bulvární web Extra.cz Jana Barty není uveden ani na černé listině spolku Nelež a ani mezi 185 bulvárními weby Konšpirátorů. To asi souvisí s faktem, že Barta je jedním z hlavních mecenášů Františka Vrabela a jeho antidezinformačního a antibulvárního projektu, takže členové spolku Nelež a asi i webu Konšpirátori mu jeho bulvárnost musejí prominout. Možná v souladu s tím není v seznamu Nelež zahrnut ani web Anti-iluminati, všeobecně zahrnovaný v dezinformačních seznamech ([zde](#) a [zde](#) a [zde](#)), protože Bartův web s oblibou píše o iluminátech ([zde](#)).

Ohledně vzhledu „nejtoxictějších“ webů na černé listině, lze například říci, že Nová republika (1. místo) vypadá při zběžném ohledání jako mírně proruský web, přičemž většina přispěvatelů jsou všeobecně známé osobnosti píšící i do ostatních médií, jako jsou Václav Klaus st., Jan Schneider, Andor Šándor a další. Podobný první dojem jsem získal i po otevření webu Vlastenecké noviny (2. místo). Dokonce i web Sputnik (4. místo), který ukazuje svůj ruský původ ve svém názvu, kromě proruské orientace nepůsobí příliš odlišně od hlavních českých médií, jakými jsou Blesk nebo Lidovky.

Antidezinformátoři a názory spolku Nelež

Aktivity antidezinformátorů byly diskutovány i v mnoha člancích na Neviditelném psu (např. [zde](#) a [zde](#) a [zde](#)). Boj proti dezinformaci nevymysleli Vrabel a Číhalík, pouze se na něm svezli v naději na zvýšení svých zisků.

Již v srpnu 2019 mluvil vystudovaný filozof Jakub Kalenský, údajný expert na dezinformaci, v americkém kongresu o východoevropské dezinformaci. V rozhovoru s Mladou frontou ([zde](#)) vysvětloval svůj názor, že dezinformace je třeba zcela znepřístupnit, protože i vzdělání lidé bez pomoci odborníků na dezinformace (jako je on) jsou bezradní. Řekl: „Například člověk, který vystudoval jadernou fyziku, nebude něčemu takovému rozumět, přestože ve svém oboru bude patřit mezi špičky. Nebude schopen poznat, zda zpráva z ČTK je stejně relevantní jako ta z ukrajinského separatistického plátku placeného nějakým kremelským oligarchou.“ Dezinformace, podle Kalenského, šíří skoro každý; doma jde o většinu politiků z celého spektra a ve světě také téměř každý včetně amerického prezidenta Trumpa a televize Fox News. Je s podivem, jak nevzdělaný se ukázal dokonce i během krátkého rozhovoru; například tvrdil, že Rusko začalo dezinformovat v roce 2007, jako by nechápal, že Rusko nikdy nepřerušilo sovětské dezinformační programy. V souladu s jeho „jasnozřivostí“ byl v roce 2015 vybrán šéfkou evropské diplomacie, Federikou Mogherini, notoricky známou jako přítelkyně teroristů včetně Jásira Arafata, do jejího týmu boje proti

dezinformaci ([zde](#)).

V listopadu 2019 žádali čeští poslanci americký kongres o zásah proti firmám Facebook, Google a Twitter kvůli šíření dezinformací na sociálních sítích; mezi poslanci byli zástupci téměř všech stran včetně sociálních demokratů a ANO, tzn. lidí podporujících komunistického předsedu vlády a komunistického prezidenta ([zde](#)). Dokonce i na konferenci senátního Výboru pro vzdělávání, kulturu a lidská práva, 2. prosince 2019 v Praze, se projednávalo ([zde](#)), že by Asociace komunikačních agentur (AKA), sdružujících na sedm desítek reklamních a mediálních agentur, měla apelovat na inzerenty, aby kvůli reputačnímu riziku neinzerovaly na dezinformačních webech.

Předseda spolku Nelež Číhalík, ztělesnění samolibosti a sebeuspokojení (viz [zde](#)), kritizuje pracovníky v reklamních agenturách, že nepracují s blacklistem jako on, protože jemu, jak říká, není lhostejné, v jakém kontextu se jeho práce a reklama zadavatelů pohybuje; to znamená, že lhat o kvalitách produktu, což je součást práce reklamních agentů, se smí jen na spolehlivých webech. Místopředseda spolku Vrabel, ztělesnění předstírané přemýšlivosti (viz [zde](#)), považuje za dezinformační zdroje, kromě Facebooku a Googlu, i mnoho politiků včetně prezidenta Zemana, Václava Klause ml. a dokonce i mnohé standardní weby včetně Neviditelného psa ([zde](#)). Vrabel v rozhovoru s časopisem Reflex 11. února 2020 ([zde](#)) sděluje, že své stížnosti na české dezinformační weby předložil i mnohým cizím informačním gigantům včetně firmě Google a i americkému kongresu (připomíná to udavačské dopisy českých komunistů do Moskvy), ale neuspěl. Od britské vlády však Vrabelův tým přece jen dostal 5,7 milionu korun na boj s fake news ([zde](#)).

Na otázky Reflexu odpovídal Vrabel dost zmateně. Tvrdil, že on je průkopníkem algoritmizovaného určování dezinformace, takže „on neověřuje fakta ale narativy, jako je toxický message o Evropské unii“. Na otázku, zda kritika Evropy není legitimní, odpověděl zcela nesrozumitelně a poznamenal, že signálem je, když se kritika dotýká NATO (informovaného čtenáře napadne, že i kritika šéfa NATO, bývalého komunisty, je tedy zakázána). Řekl, že inzerentům vysvětlí, že nějaký web je dezinformační a oni v něm přestanou inzerovat. Na otázku, zda nejde o cenzuru, odpověděl že „je to neoddiskutovatelně správné z hlediska zdravého rozumu“. Nejde podle něj o nastavování jediné pravdy a cenzuru obsahu, maximálně o cenzuru reklamy. Logika není Vrabelova silná stránka, když říká, že jím označené weby mají právo informace publikovat, ale ne je šířit.

Na škále dezinformace umístil Vrabel na nejhorší místo Facebook, prý jde o klíčového hráče v dezinformaci; většina lidí si stěžuje na přehnanou cenzuru ve Facebooku, ale podle Vrabela je naopak zcela nedostatečná. Facebooku prý jde o kontrolu společnosti a ne o to, aby lidé přemýšleli – to říká člověk z prostředí marketingové reklamy, v němž nejde o nic jiného než o zatemnění zákaznickova rozumu a vytažení co nejvíc peněz z jeho kapsy.

Kdo rozhodne o tom co je pravda?

Na otázku Lidovek, zda existuje návod pro čtenáře, jak rozeznat holý nesmysl ([zde](#)), radí reklamní odborník Číhalík čtenářům, že si mají všimnout používání velkých písmen a citoslovcí, anebo se prý mají vzdělat v edukačních programech na školách. Petr Robejšek na druhé straně navrhuje (na Neviditelném psu [zde](#)), že pravdivost určuje většina, přičemž pravdivé myšlenky jsou údajně prospěšné a nesmysly se prý brzy odhalí jako nepoužitelné; kromě toho existují podle sociologa Robejška vědecké pravdy o fungování světa, které schvaluje většina uznávaných sociologů. Jakkoli upřímně reklamní odborníci či sociologové své poučky myslí, exaktní vědec a i každý normální člověk se selským rozumem se jim upřímně zasměje. Existuje-li někde skutečný konsenzus o tom, co je pravda, je to jen shoda matematiků ohledně dokázaných vět v matematice.

Neexistuje žádný nesmysl tak „holý“ nebo „do očí bijící“, aby mu někdo neuvěřil. Mnozí lidé též míchají postavy filmů s jejich hereckými představiteli, přičemž tento rozdíl se už úplně stírá v reality show. Mnoho lidí nesmysly žádá a vyhledává. Samozřejmě existuje řízená dezinformace, například z Ruska a Číny, ale většina nesmyslů se tiskne, aby se vyhovělo poptávce. Kdyby se zakázaly zdroje, které občas holé nesmysly publikují, zůstalo by sotva 1 % zdrojů. Nesmyslem nejsou jen horoskopy, ale i víra v ilumináty, duchy, UFO atd. Z hlediska chemika jsou však holým nesmyslem i víra v organické potraviny, homeopatii, veganství atd. Kdo se zabýval vývojem léků, však chápe, že i velká většina prodávaných léků, zvláště těch nových a patentovaných, je sotva o mnoho účinnějších než

placebo. Každý odborník v nějakém oboru vidí mnoho nesmyslů, které většina ostatních nevnímá. Dezinformace se může skládat z přímé lži, z míchání lži s pravdou a ze selektivního zamlčování pravdy. Mezi prostředky dezinformace může patřit odvádění pozornosti, například záplavou povrchních irrelevantností a bulvárností, snižování soudnosti čtenářů záplavou fantastických a nevědeckých novinek, relativizováním rozdílů mezi různými stranami a úplné ignorování nepohodlných faktů.

Právě reklamy dodávají webům nejvíc nepravdivých tvrzení, protože vědomě přisuzují výrobkům vlastnosti, které nemají. Proto je absurdní, aby reklamní odborníci určovali, které weby jsou více prolhané než jiné; jde o zřejmý rozpor zájmů – samozřejmě že velké weby, které nejvíce platí, budou označeny jako nejméně prolhané. Prolhané budou spíš malé chudé weby – a ty musí být potrestány tím, že na nich bude méně prolhaných reklam.

Boj proti dezinformaci jde někdy ruku v ruce s bojem za politickou korektnost. Je to vidět i na evropském „protidezinformačním webu“ EUvsDisinfo (působí dojem absolutního bulváru, viz [zde](#), píše se o něm i na Psu [zde](#)). Jak bylo výše ukázáno, různí demagogové rádi vedle sebe postaví boj proti iluminátům a boj proti větrným elektrárnám, aby vzali vítr z plachet energetikům, kteří se domnívají, že tyto elektrárny jsou škodlivé; z podobných důvodů se staví vedle sebe boj proti západní demokracii a boj proti migrantům, nebo popírání holokaustu a popírání změn klimatu.

Jak postupovat proti dezinformaci?

Mně se zdá zřejmé, že nejlepší cestou proti dezinformaci je zlepšit vzdělání obyvatel. Nikdo se nesmí spoléhat na samozvané vykladače pravdy, i když jde náhodou o vystudované učitele, jako jsou Číhalík a Vrabel; práce učitele nebyla pro vkus těchto agentů dost elegantní, raději se dali na vydělávání reklamou. Ale právě vzdělání je jediná věc, která může pomoci zvýšit úroveň médií – ne reklama a ne cenzura. Nebude-li nikdo maturovat z matematiky, bude velká poptávka po nebulvárnějším odpadu; vyšší vzdělanost čtenářů zvýší úroveň webů. Ideálně, i v médiích by mělo pracovat více lidí s exaktním vzděláním. Vystudovaného fyzika lze zkrátka hůře než vystudovaného filozofa.

Usilování o lepší exaktní vzdělanost těch, kdo píšou i těch, kdo čtou, by mělo být hlavní zbraní v boji proti dezinformaci – a ne boj proti jednotlivým médiím. Vždy bude poptávka po bulváru i po pornografii, stejně jako po revoluční literatuře či po teroristické propagandě. Jde o to snížit tuto poptávku a ne nabídku. Stejně tak budou různé politické ekonomické a politické skupiny sledovat své sobecké cíle, vzdělanější lidé jejich zájmy snadněji prokouknou. Sotva mě lze podezírat z proruských sympatií ([zde](#), [zde](#), [zde](#) a [zde](#)), ale myslím si, že ruský web Sputnik sotva ohrozí bezpečnost státu, a kromě toho jej ani nelze ekonomicky ohrozit odebráním reklam.

Proruské sklony jsou v obyvatelstvu zastoupeny stejně jako sklony ke konspiračním teoriím či organickým potravinám a nezbyvá než se s nimi smířit nebo se pokusit snížit počet jejich stoupenců přesvědčováním. Například, počet přispěvatelů Neviditelného psa s proruskými sklony jsem odhadl na 13 %-18 % (10-14 ze 78 autorů v období mezi 27. květnem a 11. červnem). To dobře odpovídá počtu voličů, kteří dali hlas komunistům nebo sociálním demokratům, tj. asi 15 % lidí, takže lze zhruba říci, že články v Neviditelném psu názorově odrážejí složení voličů. Chce-li se nějaký web odchýlit od takové míry „proruskosti“, musí provádět selekci přispěvatelů podle názoru.

Spíš než Sputnik patřící Moskvě české demokracii mohou uškodit největší české noviny, které jsou soustředěny v rukou několika nejbohatších lidí v Česku, z nichž někteří mají nejvyšší státní funkce, někteří byli agenti StB a někteří pracovali léta pro komunistické Rudé právo. Tím se bohužel spolek Nelež nezabývá; důležité pro ně jsou okrajové malé weby, které čte pár lidí. Vždyť Číhalík a Vrabel označují za dezinformátory téměř všechny světové politiky a i největší světové giganty, jako jsou Facebook a Google, tak jak lze brát vážně jejich boj proti malým českým webům, navíc když se údajně dezinformačnímu Googlu snažil Vrabel prodat (neúspěšně) svoji technologii? Jde-li reklamním agentům Číhalíkovi a Vrabelovi opravdu o pravdu, mohou se pokusit bojovat proti opravdu nelegálním zdrojům pomocí soudů, to by ale stálo peníze, oni raději jdou cestou denunciací, vydírání a vyhrožování, která jim naopak přináší peníze a i slávu. Noviny iDnes (za komunistů Mladá fronta) a Právo (za komunistů Rudé právo) jsou podle bojovníků za čistotu médií příkladem slušnosti (viz pořadí 51 a 55 v seznamu slušných webů [zde](#)).

Já bych při hodnocení médií kladl menší důraz na dezinformaci a soustředil se více na hodnocení informace. Informační obsah lze charakterizovat například množstvím kvantitativních údajů (prostě počet použitých čísel nebo číslovek v článku) a podle přesnosti čísel, a též podle počtu relevantních odkazů.

Při hodnocení webů bych samozřejmě rád zkoumal, zda se píše vážně o iluminátech, vojensko-průmyslovém komplexu, homeopatii, řízení demolice Světového obchodního centra, palestinském utrpení, horoskopech, sovětských úspěších, diskriminaci černochů či antropogenní změně klimatu. Rád bych takové weby vymazal, stejně jako weby píšící kladně o Číně nebo humanitních vědách a také weby píšící záporně o exaktních vědách. Stačil by mi jen jeden web podle mého gusta – ale po vymazání by možná nezůstal ani jeden web.

Proto je lepší weby nemazat. Lepší je mnoho špatných webů než málo špatných webů – to se jmenuje pluralita. Delegitimace legitimních webů je nelegitimní, i když jde o tzv. dezinformační weby, a nabádání inzerentů k jejich bojkotu by mělo být postaveno mimo zákon – jestliže není již dnes protizákonné.

Nová pohroma pro západní demokracii - antidezinformační aktivisté podlamují demokracii stejně jako ruské a čínské dezinformace, a navíc sestavují černé listiny

„Slovo je taky zbraň“, říká maďarské úsloví; válka slov nikdy nekončí. Dezinformace byla tradičně doménou Ruska, ale jak roste moc levice a politické korektnosti na Západě, stále více se smazává hranice mezi informací a dezinformací. Jak ubývá na Západě demokracie, tak přibývá bojovníků proti „dezinformacím“. V Česku jsou to vedle firmy Semantic vision také spolek Nelež, web Manipulátoři, think-tank Evropské hodnoty a občanské hnutí Čeští elfové. Spolu s nimi bojují i jejich přátelé a přívrženci ve sdělovacích prostředcích a na společenských sítích, na Wikipedii, a i ve státních institucích, jakými jsou například ministerstva.

Není jasné, jak lze v boji proti dezinformacím vyhrát, ale určitě lze mnoha lidem uškodit. Jako ve školce, kde získává výhodu ten, kdo první doběhne k paní učitelce a žaluje, že ho kamarád bouchnul, tak i žalobníci u gigantů, jako jsou Google, Amazon, Twitter a Facebook vítězí nad těmi, kdo se denunciaci bližních vyhýbají. Jako první spíše doběhne člověk přesvědčený o své vyvolenosti a o svém právu diktovat ostatním jak žít než člověk uvážlivý. Na Wikipedii vždy vítězí levicová interpretace u hesel, kde nejde o matematickou pravdu. V takovém závodě by se Sokrates těžko prosadil.

Někteří ze zmíněných aktivistů, například Čeští elfové (kteří se však bojí vystupovat pod svými jmény), na mě působí na první pohled sympaticky. Jdou proti ruské propagandě, a podle mého názoru každý ví, že poststalinské Rusko a postmaoistická Čína jsou hlavním nebezpečím pro západní demokratický svět, zvláště ve světle pandemie vzniklé v Číně. Bohužel, bojovníci proti dezinformaci si k boji za pravdu přibalili i boj za své vlastní koníčky, předsudky a úchylinky.

Otázkou je, komu vlastně oni bojovníci údajnou dezinformaci odhalují. Vezměme například jejich častý cíl, web zvaný „Aeronet“. V životě by mě nenapadlo jej číst, ale jde o nabídku a poptávku. Kdo Aeronet čte, přece ví, že jde o proruskou propagandu, a právě proto web čte. Nevím, proč v demokracii bránit komukoli v publikaci a čtení čehokoli. Kromě toho nechápu, o co je tento malý web škodlivější než masově vydávané deníky českého magnáta a bývalého agenta StB.

Nemyslím si, že někdo přestane věřit v ilumináty jen proto, že mu pornoherec nebo nedostudovaný právník vysvětlí, že ilumináti neexistují. Milovníci Ruska sotva přestanou věřit, že ruské vakcíny a ruské atomové elektrárny jsou ty nejbezpečnější na světě, jen proto, že reklamní agenti tvrdí opak. Na koho se obrací ty desítky pracovníků placených z nejasných zdrojů nebo Sorosem ([zde](#))? Inteligentní lidé mají svůj pevný názor a neinteligentní lidé rovněž.

I kdyby nám nejváženější osobnosti z historie, jako třeba Jan Ámos Komenský, Karel Havlíček Borovský nebo Tomáš Garrigue Masaryk, nakazovaly co číst a co ne, nemělo by to žádný dopad, a i přes jejich morální kredit by jejich příkazy neměly žádné oprávnění. O to menší oprávnění mají soukromé názory lidí jako jsou Vrabl, Cemper nebo Janda.

František Vrabl (zakladatel Semantic Visions) sice studoval na učitele, ale na rozdíl od Komenského ho pedagogika nezajímala, a tak začal ve spolupráci s bývalým pracovníkem StB podnikat ([zde](#)); založil web radící, jak se za účelem sexu seznámit ([zde](#)). Jan Cemper (zakladatel webu Manipulátoři) nedostudoval práva, angažoval se v anarchistickém hnutí a podařilo se mu dostat se na seznam extremistů ([zde](#)), ale na rozdíl od Havlíčka žádné srozumitelné texty nikdy nevytvořil. Jakub Janda (ředitel think-tanku Evropské hodnoty), na rozdíl od Masaryka, co získal doktorát u slavného Brentana, nebyl schopen dostudovat dokonce ani politologii, a navíc byl za plagiátorství potrestán důtkou děkana; natočil však video pro gay pornografii a stal se ředitelem think-tanku ([zde](#)).

Kdyby šlo oněm bojovníkům o skutečnou neutralizaci ruského a čínského vlivu, nemíchali by do své propagandy tolik dalších motivů, jako je podpora islámu, podpora boje proti klimatu nebo nenávisť k prezidentovi Trumpovi. Jako příklad nepochopitelné naivity (bezmyšlenkovitosti? hlouposti?) lze zmínit stoupenkyni Vrabelu Alexandru Alvarovou, v současnosti působící v Americe. Dezinformační kampaně jsou podle ní zodpovědné dokonce i za zemřelé během covidové epidemie (viz např. Revue Forum, 14. prosince 2020, [zde](#)). Alvarová tvrdí, že Rusové zájemcům prodávají jakési záhadné „datové a algoritmické služby na různých platformách“ umožňující „šíření narativů napříč on-line platformami i komerčními médii“.

Alvarová věří, že Vrabel je schopen „nepřátelské narativy“ důmyslně kvantifikovat pomocí svých tajemných algoritmů. Tak jako Karel Gott věřil v tajemné ilumináty, tak věří Alvarová v tajemné platformy, které zvrátily volby v Česku i USA. V posledních volbách to ale platformám v USA nevyšlo, protože se lidé prý již začínají „štítit takových, jako je Trump“, a „USA budou díky expertům na amerických univerzitách schopny definovat podstatu nebezpečí pramenícího ze sociálních sítí a pokusí se zásadním, tj. regulativním způsobem zasáhnout... jinak to demokracie nepřežije“. Více regulovaný má být podle Vrabely, Cempera a Alvarové i Facebook, který kupodivu stále ještě ne zcela dostatečně reguluje vyjadřované názory.

Nechci polemizovat s politickými názory zmíněných aktivistů. Mohl bych jim citovat mnoho spolehlivých pramenů ukazujících, že to v USA byli demokraté v čele s Obamou, kdo téměř podřídili Ameriku Číně a kdo chtěli „resetovat“ vztahy s Ruskem, že to byla Bidenova rodina, která prováděla ilegální obchody s Čínou a se státy bývalého SSSR. Také bych jí mohl ukázat, jak rodina demokratických Clintonů zbohatla na proruských aktivitách, například na převedení severoamerické těžební společnosti Uranium One do rukou ruské firmy Rosatom ([zde](#)). Každý si pamatuje (kromě aktivistů), že to byl Trump, kdo se po letech postavil proti rostoucí síle Ruska a Číny.

Je jasné, že antidezinformační aktivisté mají stejnou agendu jako aktivisté bojující za politickou korektnost. Údajný „boj proti dezinformacím“ se tak stal další zbraní, spolu s ruskými a čínskými dezinformacemi, proti západní liberální demokratické společnosti.

O spojení protidezinformačních bojovníků s nejnižším bulvárem a se starými strukturami jsem již psal, stejně jako o jejich podílu na zlepšování image Čínské lidové republiky v Česku ([zde](#)). Jejich četná vystoupení navíc prozrazují bezzásadovost a prolhanost. Například, jeden z hlavních aktivistů, Jan Cemper, klidně publikoval v Parlamentních listech ([zde](#)), přestože je toto médium na prvním místě v jeho seznámech dezinformačních médií ([zde](#)), a ve veřejné diskusi se dokonce bál přiznat, že Parlamentní listy jsou na jeho seznámech (viz čas 2.05.54 na videu [zde](#)).

Lidé jako Vrabel, Cemper, Janda nebo Alvarová by, přes své úspěchy v reklamě, určitě neměli sloužit

mladým jako příklad k následování. Ale hlavní média v Česku, která jsou z 80 % v rukou bývalých komunistů nebo obchodníků se zájmy v Číně ([zde](#)), je povýšila na znalce a nejvyšší arbitry ve všech oborech lidské činnosti, od politiky a podnebí až po virologii a dokonce morálku. Tito znalci, stejně jako Jára Cimrman, nám chtějí ukazovat kudy cesta nevede, a pro tento účel sestavují dlouhé seznamy špatných webů, politiků, publicistů, vědců a zpěváků. Příkladem jsou stránky Českých elfů, sepsané anonymními znalci, obsahující černé listiny se stovkami jmen.

V poslední době aktivisté dokonce publikují v denním tisku pořadí známých politiků a populárních zpěváků podle míry jejich „dezinformativnosti“ ([zde](#)). Protidezinformační aktivismus dává zřejmě mnoha lidem dobrou práci, hlavně takovým, co nevědí, čím by se chtěli stát až dospějí, nebo nedostudovaným filozofům, nebo dostudovaným učitelům, co je nebaví učit, anebo odborníkům v reklamě. Ale přes všechnu směšnost těchto aktivit člověka mrazí, když si vzpomene, jak podobné seznamy byly využity třeba nacisty, když mohli, hned jak přišli v roce 1939 do Prahy, rychle vyhledat nepřátele a židy, nebo jak byly využity bolševiky, když mohli, hned jak přišli v roce 1945 do Prahy, rychle vyhledat nepřátele a bývalé ruské občany ([zde](#)).

Samozvaní soudci najednou rozhodují o našich životech. Začíná to tím, že jsou jejich vlivem mazány účty na Facebooku a že je manipulováno hodnocení webů v Googlu. Aktivisté škodí demokracii ve všech oblastech života. Výrazné to bylo například během současné diskuse o protikoronových opatřeních, kdy se aktivisté postavili na stranu úřadů a pomlouvali uznávané vědce s jinými názory (například profesora Berana).

Nikdo neví, komu nebo čemu budou černé seznamy sestavené aktivisty nakonec sloužit. U aktivistů nejde jen o zradu spoluobčanů, kterým škodí a které denuncují cizím společnostem; nesmírná škoda spočívá také v diskreditaci boje proti nebezpečné ruské a čínské dezinformaci. Rusko a Čína si nemohou přát nic lepšího, než aby se boj proti nim ocitl na praporu právě takových zdiskreditovaných lidí, jako jsou Vrabel, Cemper a Janda.

Jestliže se nebudeme proti cenzorům (a proti jejich pomocníkům) bránit, jejich pravomoci porostou a oni postoupí z pozice našich faktických soudců na pozici našich skutečných vládců a (jak nás historie učí) možná i katů.

Zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz/>